

ابیات و نمبرہ

تعلیق

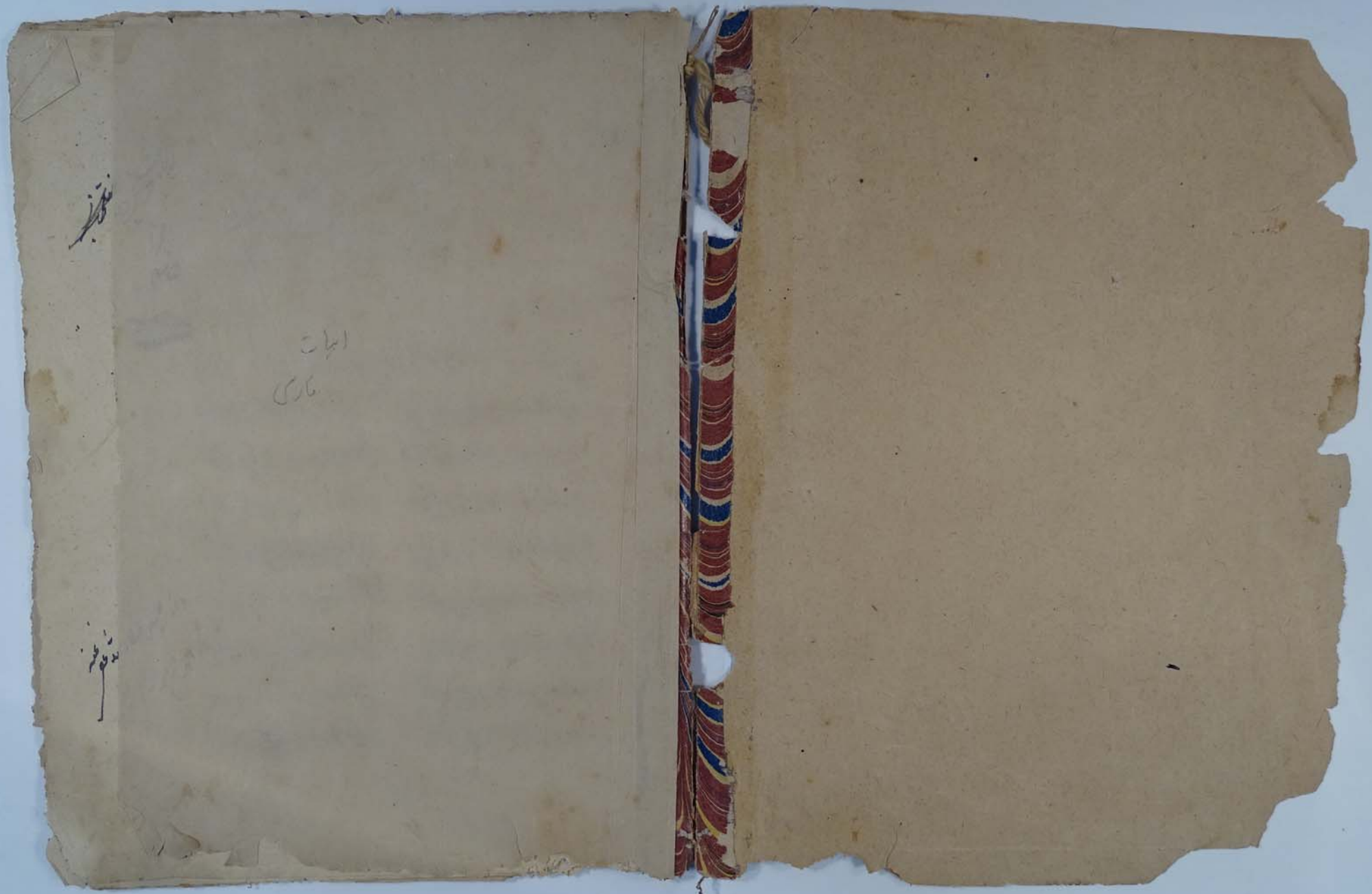
08 نظم (فارسی)

کتاب کا نام : ابیات وغیرہ

فن : نظم

خط : نستعلیق

نقش

۱۲۰
۵۵

۲۰۰

الباوند غنچه
بجز
۲۵

باید عیسی خداوند عالم
باید که در لوح کرم را در لوح

فaded handwritten text in two columns, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Blank page with a large, irregular tear on the right edge.

بسم الله الرحمن الرحيم

در عدم هم ز عشق شوری هست **س**
 عشق آمد بی دل بر دین و در سینه **م**
 با سایه ترانمی پسندم **س**
 ز سوزم رونقی در خاندان عشق پیدا **و**
 خسته عشقم می سوزد دل نکند **و**
 طریق عشق حوی خدمت الهای **ع**
 بر در بارگاه حضرت عشق **و**
 از نوازش نباله می آید **و**

گل گریبان در دیده می آید
 دزد از خانه مفلس خجل آید بیرون
 عشق است هزار بد کما می
 چراغ داغم آخر کرد روشن و دمانی را
 نیز غیر از سماع یک دل سوز بر بالین
 چو تار کج بنهان است این ره زینتر **لها**
 کمترین چو بد امر منصور است
 عاشق زار تار طنبور است

حضم جان دشمن دل و دین است **و**
 کوزه ام زرد کرد و اشکم سرخ **و**
 خط کبک است بر بال کج نامه **ع**
 در عشق نه تسبیح نه زنا ضرورت **و**
 جوان اشک که خاکستر کند سوزان **ع**
 تا هست داغ عشق با فسر چه حساب **و**
 ظالم رسید تا کمرت خون عاشقان **و**
 هر خاستی که بود کشیدی ز عشق او **و**
 کف جز رشک طفل از اینم **ع**
 هر کجا تعمیر ویرانی کند معمار عشق **ع**
 مسائیر ک جز می در سر زمین عشق **ع**
 دید او تا کس شبهای مراد در عشق **ع**

عشق بی باک راجه آئین است
 عشق بازی که شغل زنگین است
 ندارد از حجاب عشق برغام سینه
 تازی بکف است طره دل در ضرورت
 گداز عشق بریزد استخوان بیرون **ز قاپها**
 سامان دیگر از پی این سر چه حساب
 شمشیر از کمر نکشای خوشادست
 واقف هنوز باز نیای خوشادست
 ز شور عشق مجنونت خراب افشا مکتبها
 از غبار سیل بر پا میشود دیوارها
 از نم باران گره محکم شود درازها
 آب میگردد ز خواهمش در دمان کوهها

ع غ جان را بکوی دوست روان میکنیم ما
 و در داری که عشق سکه زند
 و منم که عشق نهادست نام من
 و مانده عشقم بود کلبه ما را
 و جنس که خریداری آن سود و کون
 ع شورش از ناله عشاق بریم
 ع در سینه ام که داشت عشق ناله
 و واقف قدر عشق بیاموز بیا
 غ زرد عشق ضعیف است که بیکرا
 غ صورت معشوق هر جا جلوه کرد
 و گرنیم عشق جهان برین چنین تکست
 ع حیات در برده پنهان بود عشق که بود

یعنی که کار عشق بجان میکنیم ما
 در دم داغ رایج الوقت است
 برشته سوخته دل آه پنهان
 با عشق رقم برد و دیوار و در گنج
 عشق است دین گشته باز او گنج
 رنگ باز دهبهار از شوق این جوان
 پر کرد دل ز آبله امشب بیاله با
 خوب است که آدم هنری در شب
 شود به تیغ گریبان جدا ز تن سرا
 کو همکن داند به از آئینه سنگ
 نام من اهل جهان را باعث تکست
 سینه از جیب تجلی میکشاید

ع عشق تلوار روزه میدارد دل بیبار
 ع میشود تا سوز خیم عشق در اعضای
 ع کنبند کردن ز سوز عشق او گویا به
 و اگر محلت عشق نقد داغ است
 ع بر عشق مینزد دل حیرت پناه ما
 ع سوز عشقم جلوه بتیا بسیار زوا
 ع عاشقان در جلوه معشوق از خود
 و دل جانان ز عشق من خبر دار است
 و اگر ز عشق شدم خولد در وطن
 و جهانم را بتیا هر که ای عشق
 ع عشق کامل با مزاج نازک است
 غ دلهای عاشقان به در دست آید

میکند بهلوت هر ویرانه از سید لب
 رشته در سر مینزد چون شمع خالها
 موج برد از شوقش مثل مهر تابا
 من محلت بسیار دارم
 بند قبار برق کشاید گیاه ما
 نخل موم شعله سیراب بسیار زوا
 در نه در آغوش گل خالی است حایت
 ولیکن باغ فخر کار است میبندم
 اگر سفر نکنم من در چه جا ع کلم
 ترا من ناخدا دانسته بهیم
 عذلب از آتش گل شد کباب
 اما پانزارک او شینه باره آ

در لعل
 در لعل
 در لعل
 در لعل
 در لعل
 در لعل

و نایب افکار مزاجم در عشق
عاشقان بلا جنبش من گمان باشد
نیست جز دلهای خوین مهربانی عشق
و شور و غوغای بلبل از عشق است
و بلا که من طایفه عشق به روی پیغم
ع در زبان عشق خاموشی نکلم کرد است
و زلفت از شربت وصلم حرارت از جگر
و گرچه عشق است با من رخسار
ع عاشقان نامه خود بر روی کسبند
ع سینه دانی عشق تو کم از خنجر نیست
ع تامل ما کردی فریاد در صحرای عشق
و نیست امروز که با عشق تیردلم

دلبر ز مو کمر میخواست
عالم را اضطراب نبض این تبار
رو آتش را که می شود بجز آتش کباب
ورنه اینها از مشقت بر معلوم
اگر گویم ز معشوقی ترا بنیدرمی سازم
ببخودی سازست و حیرانی تو کم است
مرخص عشق را مردان دعا بویستند
این بلا ز دعا میخواهم
تهمت بوج بر بال کبوتر بستند
خار نمناک در سینه بادیه خورشید
کنند گردون غنچه بر از صد او ناله
عشق داند که به او یار قدیم بر دلم

ع نهالی گزین عشق سر برداشته
ع ره عشق است هر کس قطع منزه
ع از آن ز تیغ تو عاشق امان میخواهد
ع عاشقان را میشود بخت سیاه
ع چشم عاشق روشنی است از تو دیدار
ع واقف سوخته جان خراب عشق
ع صبح عشرت با شام غم در استین
ع بطاعت کوشش اگر عشق بلا بگیرد
ع آواز عشق است لب خاک میکنم
ع صد طفت جگر در دهن خاک کلیدم
ع به بجز خطر عشق چون کشایم
ع اگر انیست شمع سان به عشق

انجا همان نخل سیاهانی نشاند باغبان
سفر چون برق از بیابانی دل میکند
که داده است دل از دست جان میخواهد
شعله بر سر افسه شاهی بود درانه
شمع نخل وادی ایمن بود پروانه زار
گردد در سایه دیوار تو باشد چه کند
ع ز چشم عاشقان گل میکند در پای
ع متاعی جمع کن شاید که غارت کنی
ع واقف مال کاوه به بهیم چه می شود
ع آراسته ایم از چمن عشق نفس را
ع که چون جباب نکاهی کند خراب
ع شب به پایان نیست و انعم برد

آینه ز غم بادل عشاق گران است **ع**
 عشق جمعیت ما داد پس از مردن ما **ع**
 هست میل خوردن بان کز خان **ع**
 از آن عاشق چه پرسی لذت عشق **و**
 عاشقان در عهد ما افسوس نمانند **و**
 دل سخن نشنوند است از عشق جوان **و**
 دل از دست محبت نه طردت **و**
 خیز از تیره شب عاشق بدروز **و**
 بر پریشانی من رسم نداده **و**
 جور و حرکات یکسان عاشق بنیاد **ع**
 چه گشت که چون از سر عشاق گذشت **ع**
 حسن گشت و دار عشق بوم **و**

گیرای صحبت نبود خله و حسن **ع**
 بقیه کوه سروبال پریشانی را **ع**
 عاشقان گویند که از خون خود فرود **ع**
 که معشوق دل از او ندرند **ع**
 قمر و پروانه و بلبل همه عشاقند **و**
 میدهم هر خط این بر بخت را بند **و**
 زنگ معشوق از آن رخ نبردید **و**
 تند با بجز آتش نه زید است **و**
 خواب آشفته جو عشاق نذر **و**
 تشنه لب تشنه اسد از آفتاب **و**
 آب شمشیر که خون ریز مرانا **و**
 فضل کل آفریند باقر **و**

یکی در شکم از دل بر آیم **ر**
 شدم عشق بادل را از میگفت **ر**
 خدنگ عشق مرا آید به پرواز **ر**
 عاشقان را میخورد **ع**
 بلفظ کلاه پریشانی کرده عشق **ر**
 سوختم از عشق و آبی برخواست **ع**
 کند تا نبرد معشوق هم بنیای **ع**
 رحم است بر آن عاشق چهاره **و**
 بیج و عاشق اگر آیدت **ف**
 حسن بر جان تجلی که عاشق **ع**
 چونم از سوزان کوه سینه **ف**
 بصحای محبت هوش در هر کسی **ف**

بگوی عشق چون آتش **ع**
 در دلم درو با انداز میگفت **ع**
 زبان شست کرده و میکند باز **ع**
 کل خون من بدامان کرده عشق **ع**
 دو دایم آتش همه خاکستر است **ع**
 که مر را چون کمان آخر کربان **ع**
 با یار سر آیم و بی یار پریشان **ع**
 زلف خرم بان حلقه در گوش **ع**
 جام چون پروانه کوه شسته **ع**
 کنم بر اینه سر از آتش عشق **ع**
 از و افشانده دست و از عشق **ع**

ف کجا فراق تو بخشد از سوز عشق
 که در منیز بر آتش من دل طپید
 ف فطرت چه شد آن تربیت عشق که
 آرزویم شمشیر نهال هووس
 ر بنا که جلوس گوان عشق پرواز
 نم کرد خیال آینه در راز
 ر بلشکلی نقش این گلزار بستند
 دو عالم ملک در بار بستند
 ر طلسم شمشیر عشق آفرید
 در رخ خاک پریشان دل طپید
 غ ترسم طرف بهر نوبت شجوا
 هر داغ که عشاق تو بر سینه گذارند
 ع خنده جز مراض عمر عاشق و سنگ
 ع در غبار سینه داغ عشق می سوزد نهان
 ع می رود شمع فانوس کسی که نیت
 سوسوزنده عشق تو در بر من است
 و زواج عشق دارم زندگانی
 نمی میرم چون شمع از سر بریدن
 و مگر پیداکنی در عشق رنگی
 ترا واقف بخوان باید طپیدن
 ف بدست عشق سبیل بقاری و سوز
 طپیدن شعله جوانه زده آتش دل
 طپیدن

ع رنگ بر میر است کل بوستان عشق
 بیرون شدن ز عشق تماشای باغ است
 ر مختار جلوس گلزار عشقش
 مذاهب گری باز از عشقش
 ز مسیح از درد او آه بلندی
 کلیم از آتش عشقش سندی
 ع عشق کیفیت در دوزخ است
 بهم آورده غم چند نهان ساخته است
 و حاشا که از جفا تو ترک وفا کنم
 عاشق دلم اسیر دلم مبتلا دلم
 و از تو ای عشق شکوه دارم لیک
 تو خداوند غم منی چه کنم
 و بگوی یار گذار در دشتم دارم
 به عاشق سر و کار کرداشتم دارم
 و ای عشق از برای خدا روزمانتا
 ما بنده تو ایم با تمامیت قسم
 ر فشنوش هستی عشق آفریده
 نسیم و پرده در ناز و نیازند
 ر فغان و راز با هم عشق بازند
 ر تسلیم شد دیوانه عشق
 بلدی رنجیت در بیایه عشق
 ع در سبیلی که عشق خمیدن
 چون شمع گذشتی ر سوز خویش خود

سما

سما

از دواغ عشق در دل صد لاله زار **م**
 در غنچه گلستان دیدم ندیر بودم
 جویم کوشش برت ز بدام چون آبر **م**
 بریشان ناله عشقم خبرم کوه و صحرا
 بلبل بجای خویش گل از خویش رفته **م**
 مستوق عاشق است حکایت شنیدنی
 امشب ز نار و عشوه آن لعلت **ع**
 کند جذبه که صبح و تاب محنت عشق **ف**
 چون مهر جبهان شبی برده نشین
 همه شود و همه شغف ما نیم **و**
 کبکشم آب تا خرم اشکر **ر**
 پیام شور مکتب خانه عشق **ر**
 این همه زک مخالف نیست عشق **ع**
 جانم بگو دوست بهان میکنم **ع**
 قاصد نامهربان بسیار عاشق **ف**
 ز امر و ز سب تا صبح این چنین دیوانه **و**
 عشق در دل صد لاله زار **م**
 جویم کوشش برت ز بدام چون آبر **م**
 بلبل بجای خویش گل از خویش رفته **م**
 امشب ز نار و عشوه آن لعلت **ع**
 کند جذبه که صبح و تاب محنت عشق **ف**
 همه شود و همه شغف ما نیم **و**
 کبکشم آب تا خرم اشکر **ر**
 پیام شور مکتب خانه عشق **ر**
 این همه زک مخالف نیست عشق **ع**
 جانم بگو دوست بهان میکنم **ع**
 قاصد نامهربان بسیار عاشق **ف**
 ز امر و ز سب تا صبح این چنین دیوانه **و**

ندارد ناله عاشق بر لبش **ف**
 نوار عاشق بنیاب تا بر تو داند **ف**
 تماشا که اندر بسیار کلز از هوا **ف**
 بلبل چون عشق را پروانه کند **ر**
 جباب از عشق داد کج کلانم **ر**
 چه خواب بر بار عشق از غافل خند **ر**
 بسوی عشق بر دو چشم طبعید **ر**
 حسن بجا که همان برق تجلی میزد **ع**
 عشق میداند که جرم سینه صافان **ع**
 تا باز کردم زره خونخوار عشقی **و**
 همه حیرتم ندانم چه شرابان عشقم **و**
 چشم بسید ما است نمکدان عشق **ع**
 بر سر پروانه فایز درون فانوس است **م**
 بهل از ناله فانوس کاغذ باجرای **م**
 نداء دامن صحرا که عشق این خاکی **م**
 چراغان بیز ویرانه کردند **ر**
 سرشکی میدید پیشین کلانم **ر**
 ز رنگ چشم خواب آلوده کردند **ر**
 شهادت در سر ایام چکید **ر**
 عشق در کار است اگر نور نظر در کار **ر**
 محرم رندان این میخانه است **ع**
 دل بر قدم جو آید افتد بیای من **و**
 که ترا نمی توانم ز خود امتیاز **و**
 بی مانگ شش کند همان عشق **و**

غ جزو شکار دل شیران نبوی عشق
 غ از موی بیکرم گری سگر کشوده است
 ف ملاحی بید مجنون که عشق هر دالدا
 ف نو بهار آمد در از خانه بیرون میکنند
 ف گذار از آتش عشق تو دارم خندان
 ف هر دم خلوت دل لاله عشق خانان
 ر زده عشق کن تو انم بوجو خاشاک
 ر سهرم باله بقران عشق
 ر چراغ عشق لاجون حله خیزد
 ر و چون خار در خودم بند
 ر بهر جانم که بیز رنگ عشقت
 و گر چه شد از عشق حال من تباہ

کز بر تیر لبه رگت بر لب عشق
 کفوم هلاکت ناخیز تیر نشان عشق
 که طوق کردن قهر شمارد چشم بی
 حسن صحرائی تلک عشق بیابانی طر
 که چشم دور را آورده کردم طوق کز
 نوم چون جبار از سیل فرخ خانه
 بگو شدم عشق می گوید که بخورش
 خن و خارم فدای افکار عشق
 لاله سایه رنگ از من بپزود
 ز خوف رفتم بیای عشق سو کند
 همه خلق جهان نیز رنگ عشقت
 زده حاصل نکردم انقباسه

د دل میبرد از ماحبه ملاحت چه صبا
 ع شور عشقم جز از جلوه معشوق نبرد
 غ غم نیکو نگلی معشوق و عاشق دیدنی
 غ موج فنا نداد بجایم ز قید عشق
 ف او منتظر که عشق کند ساز ناله
 ف ز ابدان خشک لاله در سربوای عشق
 ف نگار عقد عشق آشنا با آن
 ف ر بهیجی حسن شو بیروی و عشق
 ر ز لب دریا معشوق از بند
 ر به تخت غم سزاوار عوسی
 ر سانه عاشق بانی نیازی
 و بجز خاں میبند دست بدست

در عشق ندانیم سیاه از سپیدی
 ره فریاد گرفتیم چمن از یالیم رفت
 نگاه بر بر طوطی و برکت نشکر دام
 مژگان چشم دام بوجو خار ما هم
 من در کمی که حسن زند تا خنر تبار
 پاکه چو کی کی بود در حور طرشه
 که هست این گوهر یکسانها نام
 حدی ناقه لیلی هم آهوی ما
 رخ معشوق لاله در خویش دید
 فدای شاه خوف معشوق ملوسکی
 نماز شو نمازی شو نمازی
 خون عاشق خاست بنداری

ع غنای خاطر عشق مدعا طلب است
 غ غنای لذت عشق او بریدن است
 غ در محبت عشق از آن میکنند ایدام
 غ بیاد قصد جان عاشقان کن
 ف با عشق کی توانم از کس تملق بجز
 ف ز زلف منهدت باکی ندارد صفت نماز
 ف ترا بغیر دیدم رفیق در استم
 ف بهجور داده جا عشقم که هر چه بود جان
 ف مستی اندر طاعت آید عاشقان داده
 ر که در شمع باشد خامه عشق
 ر کزین پیش از خود دنیا برین
 ر نیاز عشق نازد لبری شد

بخوابی که منم بال دوست بی ادبی است
 که گر رنگی ز خاتم بر در محجوب میکنم
 سنگ طفلان میر استد بهر خون کوهن
 کمان سلازه کن و زده را کمان کن
 که دست شرم دارد در فعل طاووس کشی
 زاکیر محبت پیره ده عشق مجازم
 که هر کسی بهم عشق دیدگانی را
 بهو ترکان خون آلوده چشم جبین را
 تار و پود از پندبه مینا است اسیر جاده
 بر پروانه باشد نامه عشق
 جوانی بهو با عشق آر میدد
 شکست ز رنگ سوز از پری شد

ر خمیر بهیم شد عشق جانگناه
 ر شکست ز رنگ سوزی بال عشق است
 ر در ساحول نشا و چون باده سالک است
 و چون تو من نیز عاشقم و واقف
 ف که ز رنگ سوز فکار در عشق باک مکن
 غ کباب آتش عشقم نذارم هیچ دستم
 غ غنی در ایوانه عشقم نذارم هیچ دستم
 ع بکیر با پای کوه ایان عشق شاهی است
 ع عشق را منزه نگه غیر از دل عنقا است
 ا انتقام فتنه بی باکی از من میشد
 ا لاله میر ویدز بستر تا توان عشق را
 ا مهر خاموشی است بر عنوان این کس است

نفس دایر سحر در دیدم از آبراه
 ورق در زگر بیان فال عشقت
 جوزلف اشفته و چون عشق تینیا
 نه چنین جان در دستین که تویی
 نشست گریه ام از زوی در دست خاک
 که گواهد ممل بهر خطه از پیلو به پیلو
 نکه میدارم از دنیا همین سر با نه موی
 بجنب خوش طیشهای دل سیاه است
 بهر این بدیل قفس کینه صحت
 خوی حس از عشق میداند گناه
 شعله پرورد است مغز استخوان
 نیست با کوش و زبان کار دفاع عشق

۱) بر اول از بزم بانی بیشتر گل میکند
 ۲) شوخم از جبار دو وصل که در بزم بی سفر
 ۳) هر یکی رفیقم گوشش مرکز کشتگی
 ۴) دشت آنکه در بزم بازمی ماند میرا
 ۵) کی اسیر از دردی در مانستی میشود
 ۶) عشق من دخی تو آینه رسوائی
 ۷) حو حال عاشقان را و غده کاهی
 ۸) دل مهور چون آینه حساسانه
 ۹) جلوه معشوق سازد آرزای عشق
 ۱۰) همچنان عشق تو در پیری هم آغوش
 ۱۱) عشق در جلوه که ناز تو با لوس نبود
 ۱۲) نغمه بزم محبت بر لبش خون آسودن

باطن از آینه بخند ز دل عشق
 خضر پرواز است امیر بی نشان عشق
 دل شناسد جذب بهاری لمان عشق
 گرم دور اقبالم کامل روان عشق
 بوالهوس هم سو میداند زبان عشق
 رنگ گل و جوش می میدانی نهانها
 بهر گوش نهان مذکاب
 حو حال عاشقان نمانش سوانه
 اضطراب برق دارد در زبانت
 شد کف در آتش بنده زارم
 وز نه به بهال خرد جز لاف سوس
 عشق چون طر شوی علی کل

۱) شوخ عشق از چاره و تدبیر افزون
 ۲) عشق ابریت که از فال خالی بود
 ۳) نماز و روزه و تسبیح را دعایم
 ۴) کلیم شمع عشق اگر شوق توست
 ۵) دیده خواهد داد سماں کار عشق
 ۶) کوی عشق است و هوس دشمن کام
 ۷) شوخ بی طاقیم در سفر آرام است
 ۸) خون دانسته کسناخ تمانا میکند
 ۹) عشق دیوانه خوش تاناست
 ۱۰) دل معشوق را صید لنگر کرد
 ۱۱) مغنی ساقی و معشوق بدست
 ۱۲) حسنها شوخ ز عشق بقرارم کرده

خار این صحرای اگر آبی خورد ز شکر شوخ
 حسن برقی است که از خلوت جان بر شوخ
 سلام ما برسد عشق بی محابا
 ز یک فتنه کنم داغ جمله اعضا
 عاقبت آبی بروی کار آرد خاک
 طمع خام به از نقره خام است اینجا
 تاناند کسی از عشق تو بیایم
 که میداند جناب عشق رسوا میکند
 سیر کن سیر کار و بار مراد
 برسی خال قلقلی از شیشه بر کرد
 ترنم بر لب و پیمان بر دست
 شمع و گل عشق کللی از شرابم کرده

از شکسته شدم حوای عالم نیک
 میزند عشق پریشان کار بر سنگ منور
 شوخ که کباب اندر اللان زنگاش
 در دول عشاق بود گز بسپاس
 آخر بزور گریه گرفتم ملک عشق
 اشک است روز موم که در غم سپاه
 دلی بد در آمد در فغان سودای عشق تو
 که در زنجیر خاموشی کشد روانه مارا
 حدیث در عشق ما بنام دیگران گوید
 باین تقریب شاید بشنود افسانه مارا
 سر زلفت کاخ حجاز من چه میگری
 عشق میداند اسیر انجام آغاز کند
 مویز و مغان تر باید سگار عشق
 گریه بسیار است بر نو بهار عشق
 از نیا ز ما خست باغ تماشا کشد
 کل بخت دوازده میان خار خار عشق
 دل با میدید غبار راه حیرت کشد
 وعده هر کس در غم انتظار عشق
 از نسیم جلوه پرواز ز کبک منم
 نهت کل مبد از جا غبار عشق
 چون اسیر آینه ام از تیره خیمی روشن
 صفا هموره چون میخانه دول
 صبح ز شام غریبان شد دیار عشق
 چو چشم عاشقان پیمانہ دول

ش همید عشق ز فتر اکسین خود
 در دست نقشبند در خواب صورتش
 مانند غنچه گل صدر بر خار عشق
 ببل عشقم و پرواز حرام است مرا
 مر جبار عشق بسی سوزنا
 اگر عاشقی اسیر جبار عشق کند
 بسکه با حیرت بر آوردیم کام
 عشق ننگه که کشید غباری
 سخن عشقم و افسانه در دم باقیست
 ز بزم عشق حسن جلوه کردند
 عشق هم در برده معشوق است حوای
 بسازد با سرب حسن عشق قلزم

سکارم کرده ظالم مکن از دل خراش
 عشقت کشید بجایستی غبار
 میکشد ذراع جگر تا زبان ما
 غنچه گل که حلقه دام است مرا
 شادی ما عید ما نوروز ما
 اشفتگی کجا و هوای جسم کجا
 بر چنین مانوید عشق نام خویش
 کی کند ساغر غبار آلوده جام خویش
 جای رحم است بر آن کس کند کوس ملا
 پریش کنست خاکستر شر ما
 رم کند از جلوه یوسف حیدر ام
 کجا کین ز آب بحر تصور است مایه

البحار

۱ نکند نفس او بر پنج خوشی ضایع
 ۲ شعلیم اما ز دور دل سیه بوسیم ما
 ۱ دلتنگی عالم را ضایع شد عام بتو
 ۱ خاطر زلفک از خوش دلتنگی گرفت
 ۳۱ خوشی آنکه برد از جوهر بوس است
 ۳۱ سحر که کرده تصویر خند رخ روز است
 ۲ شمع حدیث بنا کوس یار میگفتم
 ۳۱ برق جلال که گرم صیقل برین دادی کند
 ۱۴ چون نیز خرام آن دلکش بالدی زین زلف
 بیدل کهی بر سر کهی در دل کهی در دیده جادوار
 ۱۴ برق جولان که پی بود ازین دادی کند
 ۱۴ برق جولان که ز در شمشیر محزون ما

۳۱ شش جهت مشرب غبار شد در دواز
 ۳۱ رسانید دست شوخ را خرابی او بمبراه
 برق جولان که در خرمن خاک افتاد آفتاب شب
 که کنش بیند ز با گردی که بر خیزد ز جولا
 ۱۴ هر سال که نه کردیم جوابی داره
 چون چراغ لاله مر سوزیم و خاموشیم ما
 خاتم نرند آبی بر رو گلستانها
 دامغان خیمه کوتاه را بالا زیند
 چراغ انجمن دل زبان خاکوست
 بهار یا سمن جلوه بنا کوس است
 که در مقابل کل کرد ناگهان مهتاب
 بر طیند نهان نفس جاده صحرانگ است
 برق افتد از آن از شمشیر بالدی زین زلف
 غبار راه جولان تو با من کار دارد
 چشم آمو همچو ابر تیره از باران است
 دامنهش بتواند از شوخ گرفتن خون ما

فصل
الکتاب
الکتاب
الکتاب
الکتاب

